

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. E.**
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2018, čj. MV-57261-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Tlumočnickovi Ing. R. K. se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 2 994 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a

migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 15. 3. 2018, č. j. OAM-2792-19/ZR-2017. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a zároveň mu byl udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. K tomuto rozhodnutí Ministerstvo vnitra přistoupilo na základě rozsudku Okresního soudu ve Znojmě (dále také „trestní soud“) ze dne 9. 2. 2017, čj. 17 T 165/2016-477 (ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2017, čj. 8 To 192/2017-572), kterým byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let a 6 měsíců pro spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákoník“), a pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. V žalobě ze dne 23. 8. 2018 uvedl, že mu na území České republiky byl od roku 2009 povolen přechodný pobyt a od roku 2012 trvalý pobyt za účelem sloučení se svojí manželkou K. E. Za trvání manželství se žalobci a jeho manželce narodily dvě děti (rok narození 2011 a 2016).
3. Okresní soud ve Znojmě v odsuzujícím rozsudku žalobci neuložil trest vyhoštění, vyzhodnotil, že žalobce neuzavřel manželství účelově ve snaze docílit získání pobytového oprávnění, několik let na území České republiky podnikal a v té době probíhalo řízení o výchově a výživě k nezletilým dětem.
4. Žalobce je s nezletilými dětmi v pravidelném telefonickém kontaktu, kdy jej navíc od roku 2018 s matkou navštěvují ve věznici. K tomu doložil prohlášení manželky, ke kterému žalovaný nepřihlédl, ačkoliv k tomu byl povinen. Ministerstvo vnitra se nijak nezabývalo zásahem do soukromého a rodinného života žalobce i popřípadě výsledkem žalobce nebo jeho manželky. Nezjišťovalo, jaké jsou skutečné vztahy mezi dětmi a žalobcem. Žalovaná vyšla z trestního rozsudku, poukázala na jeho obsah s tím, že žalobce vyhrožoval manželce zabitím jejich společných dětí v důsledku čehož se rodina žalobce ukrývá na utajovaném místě. Konstatovala, že z uvedeného nelze dovodit kladný vztah žalobce k dětem. Žalobci je tento rozsudek znám, nesouhlasí však s tím, že by manželce a dětem vyhrožoval, nicméně s opravnými prostředky v trestním řízení nebyl úspěšný.
5. V České republice navíc žijí dva bratři žalobce a rovněž provozuje restaurační zařízení ve Znojmě, které v době výkonu trestu provozovali jeho bratři. Ministerstvo vnitra si při hodnocení této skutečnosti vystačilo s odsuzujícím rozsudkem, podle kterého se podnikání žalobce mělo potýkat s problémy. Tato informace byla zcela okrajová a její pravdivost nebyla nijak dále zjišťována.
6. Přestože jsou vztahy mezi žalobcem a jeho manželkou napjaté, což dokládá i usnesením Policie České republiky o odložení podezření ze spáchání přečinu vydírání, má se svými dětmi velmi hluboký citový vztah a po jeho odcestování by byl kontakt s dětmi zpřetrhán.

7. Dále uvedl, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou, zda jednání, za které byl odsouzen, představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti, pokud pouze odkázaly na odsuzující rozsudek.
8. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

9. V podání ze dne 9. 10. 2018 žalovaná v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Upozornila na skutečnost, že v případě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je třeba brát v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce. Z obsahu rozsudku okresního soudu má za to, že se odvolatel dopustil závažné trestné činnosti. Zájem české společnosti na ochraně před žalobcem převážil nad zájmem žalobce na jeho rodinném a soukromém životě. Ministerstvo vnitra rovněž poukázalo na to, že žalobci nebyl zakázán další pobyt, pouze mu bylo odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění.
10. Výslech žalobce nebo jeho manželky by nemohl změnit nic na skutečnostech negativního jednání žalobce vůči jeho manželce a dětem zachyceného v trestním rozsudku.
11. Zákon o pobytu cizinců nepřipouští nahrazení listiny v rámci řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu čestným prohlášením.
12. Vzhledem k výše uvedenému navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Ústní jednání

13. Dne 5. 11. 2020 proběhlo ve věci jednání formou videokonference, kdy žalobce s tlumočníkem byli přítomni ve Věznici Příbram, advokátka žalobce v jednací síni u Krajského soudu v Brně. Žalovaný se jednání bez omluvy nezúčastnil.
14. Žalobce v průběhu ústního jednání uvedl, že Česká republika pro něho představuje již 13 let domov, cítí se být jejím občanem a mohl se jím již stát. Nejdůležitější pro něho je, že zde žijí jeho děti, potřebují ho jako otce a on bez nich také nemůže žít. Žádný institut by neměl umožnit rozdělení rodiny. Jeho firma stále funguje a vydělává, domnívá se tedy, že je pro tuto zemi přínosem.
15. Žalobce rovněž zdůraznil, že se do Turecka nemůže vrátit z důvodu své kurdské národnosti. Z tohoto důvodu také do České republiky přišel, byl perzekuován, řada jeho příbuzných zaplatila životem, jeho bratrovi, který v Turecku žije hrozí stále nebezpečí, vesnice, ve které bydleli, je zničená. Původně v České republice žádal o azyl, následně získal pobytové oprávnění z důvodu sňatku.
16. Soud doplnil dokazování prohlášeními manželky žalobce K. E. ze dne 28. 11. 2018 které bylo zasláno soudu (a sloužilo především jako podklad k rozhodnutí o odkladném účinku žaloby) a ze dne 20. 4. 2018, které bylo zasláno žalované. Uvedla v nich, že svého manžela s dětmi navštěvuje pravidelně ve věznici, aby dětem nebyl zamezen kontakt s dětmi. Vyslovila souhlas s tím, aby se žalobce stýkal s dětmi i po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, i když děti byly svěřeny do její péče. Poukázala na zájem dětí stýkat se s otcem i v budoucnu, což bylo možné v mírném rozsahu, pokud by se musel vrátit do Turecka.

V. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
18. V posuzované věci byl aplikován § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který říká, že ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení *byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky anebo byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života*.
19. Skutečnost, že trestní soud neuložil žalobci trest vyhoštění, není z hlediska vydání napadeného rozhodnutí v nynější věci relevantní. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců (resp. v souladu s právní normou). Ustanovení § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců upravuje několik předpokladů, za kterých je možné jej aplikovat, přičemž mezi nimi není nijak zohledněna skutečnost, zda byl cizinec odsouzen k trestu vyhoštění, nebo nikoliv. Z pohledu aplikace tohoto ustanovení bylo klíčové, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Ze stejného důvodu nejsou relevantní ani okolnosti, které trestní soud vzal při své úvaze v potaz. Z rozsudku trestního soudu je zřejmé, že přihlédl zejména k probíhajícímu řízení o výchově a výživě k dětem žalobce a jeho manželky. Správní orgány rozhodující o zrušení trvalého pobytu z důvodu spáchání úmyslného trestného činu jsou oprávněny vyhodnotit přiměřenost jejich rozhodnutí samostatně a závěry trestního soudu pro ně nejsou v tomto směru právně závazné.
20. Dle soudu ani nebylo nutné, aby správní orgány explicitně uváděly, že trestní jednání žalobce představuje *aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti*. Z kontextu jejich rozhodnutí je ostatně zcela zřejmé, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neaplikovaly pouze mechanicky, ale naopak se ohrožením veřejného zájmu podrobně zabývaly v kontextu zvažování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V jejich rozhodnutích jsou uvedeny úvahy, které nevedou k žádným pochybnostem o tom, jakou povahu žalobcem spáchaným trestným činům z hlediska ohrožení veřejného zájmu přisuzují.
21. Ve zbytku žalobce svými námitkami rozporoval závěry ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud se nicméně ani s těmito námitkami neztotožnil a nepovažuje je za důvodné.
22. Předně lze odkázat na to, že například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 Azs 279/2018-44, se uvádí, že při *posuzování přiměřenosti je nutno vzít v úvahu především závažnost nebo druh jeho protiprávního jednání. Stěžovatel (v tamní věci) mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel si měl a mohl být při páčání úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující*

proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016–30.

23. Soud se zcela ztotožnil s veškerou argumentací, které k přiměřenosti rozhodnutí uvedly správní orgány (Ministerstvo vnitra zejména na str. 3 rozhodnutí; žalovaná na str. 3 – 7 napadeného rozhodnutí). Pro stručnost lze na tyto argumenty v podrobnostech odkázat, přičemž soud pouze zdůrazňuje, že z obsahu rozsudku trestního soudu je zřejmé, že se žalobce dopustil závažného protiprávního jednání, když opakovaně a dlouhodobě útočil na zájem společnosti na ochranu nejenom zdraví, ale rovněž svobody osob a taktéž rodiny. Soud má za to, že v nynější věci veřejný zájem společnosti na zrušení nejvyššího pobytového oprávnění žalobce zcela zjevně převažuje jeho právo na respektování jeho soukromého a rodinného života. Dle soudu to byl sám žalobce, který svým jednáním dosahujícím intenzity předmětných trestných činů spáchaných proti osobě blízké (v rodinném vztahu k žalobci) v podstatě zpochybnil jakoukoliv možnost dovolávat se v nynější věci nepřiměřenosti zásahů do jeho rodinného života. Tento názor soudu posiluje i řada zjištění, která vyslovil trestní soud ve svém rozsudku při hodnocení osoby žalobce pro účely uložení trestu. Například uvedl, že v případě žalobce nelze dovozovat žádnou sebereflexi, jelikož si nepřipouštěl chybu ve svém jednání, ani to, že by se mohl dopustit negativního a protiprávního jednání vůči své manželce. Dle znalkyně ovšem u poškozené nastaly v důsledku chování žalobce doživotní psychické následky.
24. Ani soud se nedomnívá s přihlédnutím k výše uvedenému, že by bylo ve správním řízení nutné provádět výslechy manželky žalobce a jeho dětí. Skutečnosti vyplývající z trestního rozsudku byly v tomto směru pro závěry správních orgánů dostačující. Určitou výhradu ovšem soud konstatuje ve vztahu k závěru žalované o nepřípustnosti čestného prohlášení jako důkazu listinou. S ohledem na § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), *lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.* Nepřípustnost čestného prohlášení jako listinného důkazu ve správním řízení nebylo dle soudu možné vyvodit z § 53 odst. 5 správního řádu. I přes absenci zvláštní právní úpravy přípustnosti náhrady listiny čestným prohlášením může takové prohlášení stále sloužit jako podklad pro rozhodnutí. Takový podklad bude třeba hodnotit dle konkrétních okolností případu, nicméně zpravidla bude mít spíše nižší vypovídací hodnotu. Soud z důvodu hospodárnosti čestné prohlášení provedl jako důkaz během ústního jednání, nicméně vzhledem k charakteru trestné činnosti žalobce měl pochybnosti o přesvědčivosti všech obsažených skutečností. Především však konstatuje, že v prohlášení uvedené skutečnosti v posuzované věci nebyly způsobilé převážit nad veřejným zájmem na zrušení trvalého pobytu žalobce.
25. Neúspěšné podnikání žalobce nebylo hodnoceno jako klíčová okolnost, jednalo se spíše o uvedení dalšího argumentu k dokreslení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do života žalobce. Soud se neztotožňuje s tím, že by tato otázka měla zcela okrajovou povahu, jelikož ji trestní soud uvedl i ve skutkové větě pravomocného odsuzujícího výroku. Žalovaná uvedla několik citací z trestního rozsudku, ze kterých bylo možné usuzovat na to, že podnikání žalobce se potýkalo s problémy. Přestože problémy s podnikáním nebyly hlavním předmětem trestního řízení, není vadou napadeného rozhodnutí, pokud žalovaná při svém rozhodování hodnotila i tyto okolnosti vyplývající z trestního rozsudku, které byly relevantní pro její závěry.

26. V průběhu ústního jednání ve věci žalobce poukázal na problémy v zemi původu z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině, pro které odešel a které jsou překážkou jeho návratu. Soud konstatuje, že se jedná o opožděně uplatněné žalobní námitky, které žalobce neuvedl v žalobě. Žalobní námitky lze totiž uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která činí v tomto případě 30 dnů (§172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jak soud zjistil, ani v případě včasného uplatnění těchto námitek by se jimi nezabýval, neboť žalobce v této souvislosti nevznnesl žádné námitky v odvolání a v průběhu správního řízení. Soud při přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, daného v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s.ř.s.).

V. Závěr a náklady řízení

27. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
28. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.
30. Krajským soudem byl rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020, č. j. 29 A 134/2018 -92, ustanoven tlumočníkem z jazyka kurdského Inf. R. K. Po jednání krajského soudu dne 16. 10. 2019, jehož byl tlumočnický účasten, vyúčtoval tlumočné u jednání ve výši 1 050 Kč a náhradu hotových nákladů 1927 Kč.
31. Podle § 59 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádu správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stát platí náklady vynaložené na svědecké, znalečné, tlumočné a jiné náklady spojené s dokazováním. Tlumočnický účtoval za tři hodiny tlumočení, dle protokolu se však jednalo pouze dvě započaté hodiny. V souladu s ustanovením § 59 odst. 2 s. ř. s. byla tlumočnicku přiznána odměna ve výši 910 Kč za tlumočnický úkon (podle § 17 odst. 1 položka 1 za jednu hodinu tlumočení 350 Kč zvýšená o 10% a 20% podle § 28 odst. 1 písm. a), b) vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů),
32. Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši (po korunovém zaokrouhlení). Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz AUDI, RZ X; vzdálenost Teplice - Příbram - Teplice = 318 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši 7,4 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,20 Kč, celkem při ujetých kilometrech 1336 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 Sb.]; cena za litr automobilové nafty podle §4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb. činí 31,80 Kč. Při ujetých kilometrech tedy 748 Kč. Dohromady činí cestovní náklady 2 084 Kč. Tlumočnickovi tak byla přiznána odměna ve výši 2 994 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Brně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu